

Διάλογος με τον Γέροντα Γελάσιο Σιμωνοπετρίτη (1902-1987).

Μοναχός Δαμασκηνός Γρηγοριάτης.

– Ποιο είναι το καταστάλαγμα από τη μοναχική σας ζωή, π. Γελάσιε;
– Αχ, παιδάκι μου, ν' αγαπάτε τον Θεό με όλη σας την καρδιά. Ο Θεός θέλει καρδιά και εκεί πάει και κατοικεί. Δεν θέλει ούτε γράμματα πολλά, ούτε φαντασίες, ούτε τίποτε. Την καρδιά και το διακόνημα που σου δίνει το Μοναστήρι, αυτά τα δυο να προσέξεις.

Είπα κάποτε στον Γέροντά μου παπα-Αθανάσιο:

– Γέροντα, λόγω του διακονήματος δεν προλαβαίνω να είμαι σε όλες τις Ακολουθίες.

– Πάτερ Γελάσιε, μου είπε, το διακόνημά σου είναι ιερότερο από την Εκκλησία. Αν αφήσουν όλοι τα διακονήματά τους, τότε τι θα γίνει; Λοιπόν να κοιτάξεις πρώτα το διακόνημά σου, και εκεί να λες τους Χαιρετισμούς της Θεοτόκου.

– Πώς θα αγαπήσουμε τον Θεό, Γέροντα;

– Άμα έλθει η Χάρη του Θεού, όλα νομίζω ότι τα έχω. Τη χαρά που αισθάνομαι δεν μπορώ να τη μεταφέρω σε άλλον. Όχι πάντοτε όμως. Τότε δεν εργάζεται ο νους, αλλά η καρδιά. Μόνο η καρδιά. Όταν κλείσω τα μάτια μου,

τότε τα βλέπω καθαρότερα εγώ όλα αυτά τα μεγαλεία του Θεού, μέσα σε φως πνευματικό. Χαρά Θεού. Δόξα νάχει ο Πανάγαθος Θεός. Είμαι ευχαριστημένος και δεν είμαι άξιος αυτών που μου έδωσε ο Θεός.

– Πρέπει να καθόμαστε στην εκκλησία και σε ποιες στιγμές, Γέροντα;

– Να μη κουράζεις το σώμα σου. Αν κουράσθηκες, κάθισε λιγάκι, για να έχεις κουράγιο να κάνεις ύστερα και το διακόνημά σου. Προσοχή όμως να μη σε πάρει ο ύπνος. Εμείς συνηθίζαμε να καθόμαστε στα Ψαλτήρια και στις Ώρες, όπως δηλαδή μας είχε μάθει ο Γέροντάς μας.

– Τι θυμάσθε να μου πείτε για τον Γέροντά σας, τον παπα-Θανάση;

– Τι να σου πω, παιδάκι μου. Τον βλέπω πολλές φορές στον ύπνο μου, να βρίσκεται ζωντανός δίπλα μου. Την τελευταία φορά, ερχόμουν δήθεν από τον Πολύγυρο, και εκείνος με είδε από μακριά και μου είπε: «Πάτερ Γελάσιε, σου έβγαλα εισιτήριο, θα πας με το λεωφορείο τώρα». Αυτό το εισιτήριο είναι η πρεσβεία και η ευλογία του Γέροντά μου, που μου ετοιμάζει για ν' αναχωρήσω.

– Ποιους Αγίους ευλαβείσθε περισσότερο, π. Γελάσιε;

– Τώρα τους ευλαβούμαι όλους. Μια φορά τι έπαθα. Ήλθε ο οικονόμος, ο Γερο-Ευθύμιος στο αρχονταρίκι να φάει, διότι δεν πρόλαβε στην τράπεζα. Του έβαλα να τρώει και εγώ πήγα στην αίθουσα αναμονής, για να κάνω κομβοσχοίни. Έλεγα: «Άγιε Νικόλαε, βοήθησέ μας. Άγιε Γρηγόριε, βοήθησέ μας...» Όταν είπα: «Άγιε Αθανάσιε Χριστιανουπόλεως (σημερινή Γορτυνία Αρκαδίας), πρέσβευε υπέρ ημών», τι τα θέλεις, παιδάκι μου, έσπασαν τα τζάμια του ντουλαπιού, όπου είχαμε εκεί μέσα την εικόνα του Αγίου. Το γιατί, άκουσέ το:

Εκείνη την ημέρα ήταν η μνήμη του και ήλθε ο Εκκλησιαστικός να πάρει την εικόνα του για να τη βάλει στο προσκυνητάρι της εκκλησίας. Εγώ τότε του είπα: «Ε, βέβαια, Μωραΐτης αυτός, Μωραΐτες κι εσείς, γι' αυτό του κάνετε επίσημη Ακολουθία με εικόνα και κόλλυβα. Ενώ τόσοι Άγιοι Μικρασιάτες υπάρχουν και δεν τους τιμάτε όπως τον άγιο Αθανάσιο».

– Σώπα, μωρέ Γελάσιε, μου είπε ο π. Δαβίδ· αυτός ήταν Άγιος από κοσμικός.

Βλέπεις για να μιλήσω περιφρονητικά για τον Άγιο αυτής της εικόνας έγινε θρύψαλα το τζάμι του ντουλαπιού μπροστά μου για να διορθώσω τη

γλώσσα μου. Γι' αυτό στους Αγίους να μη λέμε μεγάλες κουβέντες, διότι μας ακούνε.

Παρόμοιο είναι και το εξής περιστατικό. Μια χρονιά ήταν Εκκλησιαστικός ο π. Δαβίδ. Κάθε βράδυ άναβε τα καντήλια στην ώρα του Αποδείπνου. Το πρωί πάλι τα άναβε όσα είχαν σβήσει. Το καντήλι του Αγίου Σπυρίδωνος το έβρισκε πάντα να καίει από το βράδυ με δυνατή φλόγα. Ένα πρωί είπε στον Άγιο: «Α, εσύ ως τσοπάνης ήσουν ξελιγωμένος και τώρα που βρήκες λάδι κοιτάζεις να το κάψεις όλο». Στενοχωρήθηκε πολύ ο Άγιος. Από την επομένη βραδιά έπαψε πλέον να καίει το καντήλι του. Προσπαθούσε ο καϋμένος ο Γερο-Δαβίδ να το ανάψει και αυτό έσβηνε αμέσως. Ύστερα από πολλά παρακάγια, μετάνοιες και ικεσίες, κατένευσε ο Άγιος και τον συγχώρησε. Έκτοτε το καντήλι του έκαιγε όπως και πρώτα.

Από το βιβλίο: Μοναχού Δαμασκηνού Γρηγοριάτου, “Σύγχρονοι Γεροντάδες του Άθωνος”, Μοναχός Γελάσιος Σιμωνοπετρίτης (αποσπάσματα). Ι. Μ. Οσίου Γρηγορίου 2005.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>